

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce: X, nar. X**, státní příslušnost X, trvale bytem X, **t. č. neznámého pobytu, zastoupen: Pavel Čížinský, advokát**, se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ul., 530 06 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. KRPE-73805-44/ČJ-2015-170022,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobce, státní příslušník Marockého království, byl dne 13. 9. 2015 v České Třebové kontrolován hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, poté, co byl vyloučen z vlakové přepravy, neboť neměl jízdní doklad (jednalo se o vlak EC č. 274 Jaroslav Hašek jedoucí z Budapešť-Keleti do Prahy). Při kontrole žalobce předložil doklad (povolení k pobytu pro cizince /permesso di soggiorno per stranieri/) vystavený v Cagliari (Sardinie) dne 14. 3. 2015 orgány Italské republiky s platností do 16. 9. 2015. Jiný doklad totožnosti ani doklad, který by prokazoval oprávněnost vstupu a pobytu na území České republiky, žalobce nepředložil. Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce nemá platné vízum a ani jiné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Z vyjádření žalobce bylo dále zjištěno, že se žalobce narodil v Marockém království, v 16 letech odcestoval do Libye, kde nejen pracoval, ale též za úplatu bojoval proti vládním jednotkám, **jednalo se tedy o bývalého žoldnéře**. V únoru 2014 vstoupil žalobce na území Italské republiky (podrobnosti odmítl žalobce uvést, nicméně je zjevné, že se tak stalo ilegálně - přes Středozemní moře), kde požádal o azyl (Cagliari, Sardinie), do protokolu však žádné azylově relevantní skutečnosti neuvedl (ostatně Marocké království je považováno za politicky a ekonomicky stabilní zemi /viz např. http://www.mzv.cz/jnp/cz/encyklopedie_statu/afrika/maroko/cestovani/other.html/). Zde mu byly sejmuty otisky prstů a byl vystaven doklad permesso di soggiorno per stranieri. Následně se žalobce zdržoval v Miláně, odkud před ukončením azylového řízení dne 11. 9. 2015 (tedy 5 dnů před vypršením platnosti povolení k pobytu) odcestoval vlakem do Budapešti. Zde se měl údajně sejit se státním příslušníkem Turecké republiky, s nímž se seznámil v Miláně a v jehož restauraci v Budapešti měl po udělení azylu údajně pracovat. Se zmíněným Turkem se také žalobce údajně v Budapešti sešel, dohodl se na podmínkách budoucího zaměstnání (žalobce ovšem žalovanému nevysvětlil, proč tak neučinil již při setkání v Itálii) a následně v odpoledních hodinách nastoupil do vlaku Českých drah EC č. 274 Jaroslav Hašek, „o kterém se domníval, že ho doveze zpět do Milána“. Ve vlaku však byl kontrolován průvodčím. Vzhledem k tomu, že neměl jízdní doklad, byl vyloučen v České Třebové z přepravy a následně zadržen Policií ČR. Žalobce dále uvedl, že měl v úmyslu vrátit se zpět do Milána, je svobodný, na území České republiky nikoho nezná, neovládá český jazyk, „**pobývat zde nechce a nebude**“, Česká republika je tranzitní zemí, nemá finanční prostředky a s ohledem na jazykovou bariéru a absenci pracovního a pobytového povolení si je legální cestou ani obstarat nemůže, nemůže též spoléhat na pomoc od rodiny. Po „*udělení azylu by chtěl žít v některém státě Evropské unie*“.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný rozhodl dne 14. 9. 2015 podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce, a to do 13. 10. 2015, neboť předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), nebylo možno uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, jelikož bylo třeba (mimo jiné) potvrdit (či vyvrátit) tvrzení žalobce, že je žadatelem o azyl v jiném členském státě Evropské unie.

Žalovaný se před vydáním rozhodnutí o zajištění zabýval též otázkou, zda by nepostačovalo žalobci uložit mírnější opatření, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Vycházel přitom ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména pak z toho, že zcela zdravý žalobce vstoupil na území států Schengenské dohody neoprávněně (včetně České republiky), nedisponoval žádnými finančními prostředky pro další pobyt na území České republiky či pro dobrovolný návrat do Itálie, kde požádal o azyl (návrat by se navíc musel uskutečnit pouze letecky, neboť žalobce nebyl oprávněn pobývat na území jiných států Evropské unie). Žalobce se nemohl spoléhat na finanční pomoc od své rodiny, možnost zajištění si výdělků legální cestou byla u žalobce nulová, přičemž v České republice neměl stále bydliště a neměl zajištěno ani jiné ubytování. Žalobce také výslovně deklaroval, že na území České republiky „*pobývat nechce a nebude*“, Česká republika byla pouze tranzitní zemí.

Po zajištění žalobce byl zahájen postup dle nařízení Dublin III, byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Italské republiky, lhůta pro odpověď Italské strany byla stanovena na 20. 10. 2015. Proto Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále též „OAMP“) požádal žalovaného o prodloužení doby zajištění. Žádosti OAMP žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2015 vyhověl a dobu zajištění prodloužil do 12. 11. 2015. Dne 10.11.2015 požádal OAMP opět o prodloužení doby zajištění, neboť dublinské řízení se dosud z objektivních důvodů nepodařilo ukončit. Této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 11. 2015, č. j. KRPE-73805-44/ČJ-2015-170022, opět vyhověl, když důvody zajištění nadále trvaly a prodloužení doby zajištění bylo odůvodněno složitostí procesu vedoucího k transferu.

Dne 27. 11. 2015 OAMP žalovanému oznámilo, že sice žádost České republiky o předání do Italské republiky byla dožádanou stranou akceptována, avšak v případě žalobce nebude možno jeho transfer realizovat ve stanovené lhůtě šesti týdnů od vyhovění žádosti (viz čl. 28 nařízení Dublin III dostupného na <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:32013R0604>), a proto žalovaný žalobce neprodleně dne 27.11.2015 propustil ze zajištění. Současný pobyt žalobce bez cestovního dokladu není znám.

II.

Žaloba

Čtrnáct dnů po propuštění žalobce ze zajištění (!) podal Pavel Čížinský, advokát, jménem žalobce proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 10. 11. 2015, č. j. KRPE-73805-44/ČJ-2015-170022, žalobu.

V žalobě žalobce namítl, že podle č. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Pojem vážné nebezpečí útěku je definován v čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III tak, že nebezpečím útěku se rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právem, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout (srov. např. anglickou verzi nařízení Dublin III dostupnou na <http://eur->

lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex:32013R0604). Definice zmíněných objektivních kritérií však dle žalobce v českém právním řádu absentuje, a proto vzhledem k čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) nebylo možno žalobce vůbec zajistit, popř. dobu trvání jeho zajištění prodloužit (námitka 1).

Dále žalobce namítl, že k zajištění žalobce nebyl vůbec důvod, šlo o opatření „*nepřiměřeně tvrdé*“ (žalobce však tento svůj názor nijak neodůvodnil), žalovaný navíc nepostupoval „*s potřebnou péčí a rychlostí*“ a „*nezabýval se možností užití mírnějších opatření, tj. zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců*“ (žalobce ovšem v žalobě neuvedl, jaké „alternativy“ uvedené v § 123b zákona o pobytu cizinců dle jeho názoru měly být v daném případě využity), což dle žalobce činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63, dostupný /obdobně jako ostatní zmiňovaná rozhodnutí kasačního soudu/ na www.nssoud.cz).

Dále krajský soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní

námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3.7.2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů krajský soud nemusí na košatou a obsáhlou žalobu reagovat stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35).

Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude krajský soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí (popř. zprávou o daňové kontrole) odkazovat na toto odůvodnění (popř. zprávu o daňové kontrole; k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 As 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27.7.2011,

sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k první žalobní námitce. Podle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Podle § 129 odst. 5 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Přímo použitelným předpisem Evropské unie dle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. je nařízení Dublin III, jehož čl. 28 odst. 2 stanoví, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Jednou z důležitých podmínek pro zajištění dle citovaného ustanovení je, že u zajišťované osoby existuje vážné nebezpečí útěku.

Nebezpečím útěku se dle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích **vymezených právem**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout (srov. anglickou verzi¹ nařízení Dublin III dostupnou na <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex:32013R0604>).

K výkladu pojmu vážné nebezpečí útěku již existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015 – 50, plyne, že mezi objektivní kritéria, na jejichž základě lze provést zajištění osob ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, patří i předchozí porušování právních předpisů členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie samotné (cizinci konkrétně porušili povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupili nejen do ČR, ale též do Maďarska). V jiném rozsudku byla jako další kritéria uvedena: vstup cizince do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění společně s jeho vnitřně rozpornými výpověďmi o vstupu do České republiky a jeho

¹ Risk of absconding means the existence of reasons in an individual case, which are based on objective criteria **defined by law**, to believe that an applicant or a third-country national or a stateless person who is subject to a transfer procedure may abscond.

celkovou nevhodností (rozsudek ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 Azs 199/2014 – 49, bod 17). Obdobně lze zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č. j. 7 As 79/2010 – 153, podle něhož jedním z kritérií nebezpečí útěku je neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 56). Jiným důvodem může být nezjištěná identita cizince, který nemá žádné doklady (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014 – 30). Ke shodným závěrům dospěl nedávno též desátý senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10Azs 122/2015 – 88 (usnesení je dostupné na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2015/012210Azs_1500088_20150924125155_prevedeno.pdf), na jehož odůvodnění tímto krajský soud odkazuje, neboť se s ním plně ztotožňuje.

Dle ustálené judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) je nutno ustálenou judikaturu soudů a v ní obsaženou interpretaci považovat za zákon v materiálním smyslu (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 566/05, N 170/42 SbNU 455, či nález sp. zn. IV. ÚS 611/05, N 34/40 SbNU 281, anebo rozhodnutí ESLP ve věcech *Kruslin proti Francii* ze dne 24. 4. 1990, *Müller a další proti Švýcarsku* ze dne 24. 5. 1988 či *Markt Intern Verlag GmbH a Klaus Beermann proti SRN* ze dne 20. 11. 1989, z poslední doby pak např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. I. ÚS 3433/13).

Za těchto okolností nelze žalobci přisvědčit, že skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], má za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení, neboť tato kritéria byla vymezena ustálenou judikaturou, kterou je třeba považovat za zákon v materiálním smyslu. S přihlédnutím k dosavadní praxi žalovaného a ustálené judikatuře vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku se krajský soud (shodně s Nejvyšším správním soudem - srov. citované usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10Azs 122/2015 – 88) domnívá, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický (tento právní názor prezentuje zdejší soud dlouhodobě). Právní jistota cizinců se po eventuálním přijetí zákonné úpravy vymezující objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku nijak nezvýší. Není však možno mít na zřeteli pouze „právní jistotu cizinců“. Moderní demokratická psaná ústava je společenskou smlouvou, kterou se lid, představující ústavodárnou moc (pouvoir constituant), ustavuje v jedno politické (státní) těleso, přičemž první (základní) povinností státu (veřejné moci), která předchází všem ostatním povinnostem, je bránit své území a chránit své občany (lid /který je zdrojem veškeré státní moci/) a jejich majetek. Aby tento základní úkol mohl stát plnit, musí kontrolovat své území (hranice a pohyb osob na tomto území). Stát, který nedokáže efektivně kontrolovat své území, rezignuje na vlastní svrchovanost a přestává existovat. **Prvá žalobní námitka je tedy nedůvodná.**

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, je třeba nejprve uvést, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na

dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné. Taktéž nelze přehlížet okolnosti, za nich je napadené rozhodnutí vydáváno – správní orgány mají pouze omezené množství času na vydání rozhodnutí a mají k dispozici pouze omezené množství informací, taktéž nemohou ovlivnit a předvídat průběh řízení podle Dublin III (realizuje OAMP), a proto nelze na odůvodnění takového individuálního správního aktu klást přemrštěné požadavky.

Žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč bylo nutno žalobce zajistit a následně zajištění prodloužit² (zejména uvedl, jaké kroky dosud byly učiněny a z jakého důvodu nebylo možné předání realizovat). Žalobce vstoupil ilegálně na území Italské republiky, zde požádal o azyl, avšak na výsledek azylového řízení nevyčkal, opustil Italskou republiku a v rozporu s obecně závaznými právními předpisy cestoval přes Slovinsko do Maďarska, v Budapešti pak nastoupil bez cestovního dokladu do mezinárodního vlaku, cestoval přes Slovensko do České republiky, kde byl vyloučen z přepravy (neměl jízdní doklad). Zde nikoho neznal, neovládal český jazyk, neměl žádné finanční prostředky, jiné prostředky si s ohledem na jazykovou bariéru a absenci pracovního a pobytového povolení legální cestou nebyl schopen obstarat a nemohl též spoléhat na pomoc od rodiny. **Verze žalobce, že se do České republiky dostal „omylem“, že se vracel zpět do Italské republiky, byla prima vista nevěrohodná**, neboť žalobce se bez problémů přepravoval přes území několika států, v dvoumilionové maďarské metropoli bez potíží vyhledal restauraci, v níž nikdy předtím nebyl, a proto by jen osoba mdlého rozumu uvěřila tomu, že se žalobce v Budapešti při nástupu do mezinárodního vlaku Českých drah č. 274 s názvem Jaroslav Hašek a s cílovou stanicí Praha hl. n. skutečně domníval, že jede zpět do Milána, jak tvrdil do protokolu dne 13. 9. 2015.

Lze tedy uzavřít, že žalobce, který se mimo jiné působil jako žoldnér v Libyi, opakovaně porušil právní předpisy členských států i právní předpisy Evropské unie samotné (porušil povinnost setrvat na území Italské republiky a vyčkat rozhodnutí o azylu, nelegálně vstoupil nejen na území České republiky, ale též na území Italské republiky, Republiky Slovinska a Maďarské republiky), předkládal správnímu orgánu prima vista nevěrohodnou verzi o svých skutečných úmyslech, a proto žalovaný neporušil čl. 28 bod 2 nařízení Dublin III, když žalobce zajistil. Případné využití opatření uvedených v § 123b zákona o pobytu cizinců bylo za daných okolností vyloučeno (žalobce

² Pokud jde o prodloužení zajištění, lze zmínit názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsane v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Jakkoli se tento názor vztahuje k řízení vedenému dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze tyto závěry bez potíží vztáhnout i na rozhodování dle ustanovení § 124b odst. 1 tohoto zákona či § 129 odst. 1, neboť úprava rozhodnutí o prodloužení zajištění je v obou případech identická.

ostatně v žalobě neuvedl, jaké „alternativy“ uvedené v § 123b zákona o pobytu cizinců dle jeho názoru měly být v daném případě využity), neboť žalobce neměl žádné prostředky a nebyl schopen si je též obstarat (finanční záruka, možnost zajištění vlastního ubytování). Byl vyloučen i dobrovolný návrat žalobce do Itálie, neboť žalobce, který nedisponoval žádnými finančními prostředky, nemohl opustit území České republiky žádným směrem, aniž by porušil obecně závazné právní předpisy (dobrovolný návrat by byl možný pouze letecky), **nadto bylo zřejmé, že úmyslem žalobce (státního příslušníka Marockého království) nebylo v Itálii (ani v České republice) setrvat** (ostatně Marocké království je považováno za politicky a ekonomicky stabilní zemi /viz např. http://www.mzv.cz/jnp/cz/encyklopedie_statu/afrika/maroko/cestovani/other.html/), a proto lze konstatovat, že vyhlídky na udělení azylu žalobce opuštěním území Italské republiky zhodnotil vcelku objektivně). Opatření přijaté žalovaným nebylo tedy nepřiměřené okolnostem projednávané věci.

Žalovaný též řádně zdůvodnil, proč nebylo žalobce možno předat v době trvání zajištění a proč muselo být přistoupeno k prodloužení doby trvání zajištění. Následně - s přihlédnutím k procesním lhůtám předávacího řízení dle nařízení Dublin III, k informacím AOMP a k předchozím zkušenostem ohledně obvyklé délky tohoto řízení - žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění o 20 dnů do 2. 12. 2015, tedy nikoli o dobu nepřiměřenou okolnostem věci. Tvrzení, že žalovaný „*nepostupoval při předání s potřebnou péčí a rychlostí*“ je třeba odmítnout, neboť žalovaný sám není schopen délku dublinského řízení ovlivnit (stanovení přesné délky řízení by vyžadovalo věštecké schopnosti) a na oznámení, že transfer do Italské republiky nebude možno v případě žalobce zřejmě ve lhůtě 6 týdnů od akceptace žádosti České republiky o přemístění realizovat (čl. 28 nařízení Dublin III), žalovaný reagoval promptně - příkazem k propuštění žalobce ze zajištění. Žádná ze lhůt stanovených nařízením Dublin III nebyla překročena.

Za těchto okolností nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval svévolně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Krajský soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno. Žalobce, který porušil řadu povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy, nebyl na svých právech krácen.

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. bez jednání (§ 172 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb.) zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. prosince 2015

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová